

De stilte duurt zo lang

De redactie van Cocon heeft mij benaderd met de vraag of ik bereid ben mee te schrijven aan de Cocon als gastschrijver. Ik voel mij vereerd met die vraag en heb niet lang hoeven nadenken en “ja” gezegd.

Voordat ik vertel wat mijn beweegredenen zijn voor mijn jawoord zal ik mijzelf eerst kort voorstellen. Ik ben geboren in 1962 in Beverwijk en ben opgegroeid in Amstelveen waar ik nog steeds woon met mijn vrouw en twee kinderen van inmiddels 19 en 22 jaar. Ik heb van 1980 tot 1987 rechten en later criminologie gestudeerd aan de Vrije Universiteit in Amsterdam. Onderdeel van mijn opleiding was een stage in 1984-1985 bij een van de eerste Bureaus Slachtofferhulp in Nederland (Amsterdam). Ik ben daar vrijwilliger en bestuurslid gebleven tot 1991. Mijn scriptie heb ik destijds geschreven onder de titel ‘Slachtofferhulp onder de hamer – Macht en onmacht van de strafrechtspleging’. Ik beschreef de mogelijkheden en de tekorten voor slachtoffers in het strafrecht en de wijze waarop slachtofferhulp (toen nog in de kinderschoenen) en andere voorzieningen daarbij een rol zouden kunnen vervullen.

Van 1993 tot 1996 ben ik algemeen coördinator van Bureau Slachtofferhulp Rivierenland geweest waarna ik van 1996 tot 2009 veertien jaar lang in het onderzoeks- en advieswerk heb gewerkt (veiligheid, jeugd en samenleven). Toen kwam het moment dat ik besloot om mij zelfstandig te vestigen. Die keuze maakte ik om nog meer dan voor die tijd mijn idealen en professionele ‘roeping’ te kunnen volgen.

Ik ben een van de oprichters van de Stichting Restorative Justice Nederland, een organisatie die zich richt op de ontwikkeling van herstelrecht in Nederland. In het herstelrecht staan de gevolgen en de behoeften van mensen die direct betrokkenen zijn bij misdrijven. Daarmee ontstaat voor betrokkenen ook een ‘recht van spreken’. Vanaf dat moment ben ik mijn contacten met slachtoffers en nabestaanden, deels uit mijn slachtofferhulptijd, gaan verstevigen. Want met zowel ervaring op het terrein van slachtofferhulp als herstelrecht wist ik één ding zeker: ik wilde nooit maar dan ook nooit te lichtzinnig spreken over herstelrecht en herstelgericht werken; omdat geen misdrijf hetzelfde is; omdat herstel vele gezichten heeft; omdat dat wat onherstelbaar is en de stilte van het gemis onvoorstelbaar en levenslang pijn doet.

De contacten met vele nabestaanden zijn voor mij naast mijn andere contacten een belangrijke leerschool. Ik vind het dan ook een mooie gedachte dat ik op verzoek van mijn inmiddels goede vriend Jack Keizer twee keer een bijdrage mocht leveren op de Dag Herdenken Gewelddslachtoffers.

Ik schrijf naast dit soort stukjes ook regelmatig teksten voor muziekprojecten. Een van mijn diepe wensen is nog eens een stuk te schrijven op teksten van mensen uit jullie midden: een stuk dat dan ook op muziek gezet zal worden. Een van mijn vrienden is componist en heeft al gezegd te willen meewerken. Daarover later wellicht meer.

In het herstelgericht werken spelen kringen een belangrijke rol: kringen van mensen die betrokkenen tot steun en bijstand kunnen zijn en daarmee tot uitdrukking brengen: “je staat er niet alleen voor, wij staan naast je en om je heen”. Zo ben ik uitgenodigd voor een een Whatsapp kring van nabestaanden.

Een voorbeeld trof ik onlangs in de krant. De voetballers van voetbalclub Stânfries uit Appelscha weigerden in juni j.l. te spelen tegen VV Aengwirden uit Tjalleberd. Zij kozen daarvoor uit emotionele verbondenheid met Tessa Klaver die in 2007 is vermoord: velen van hen kenden haar. De moordenaar van Tessa die inmiddels zijn straf heeft uitgezeten speelde in het team van de tegenstanders en dat was reden voor de weigering. Ik lees het als een bewogen staaltje van betrokkenheid vanuit de gemeenschap bij het gemis en leed van deze nabestaanden. Omdat je samen meer kunt (ver)dragen dan alleen. Of zoals Jeroen Zijlstra het in een prachtig lied verwoordt:

*“Draag me op golven van twijfel en pijn
We zijn onderweg
Draag me
Jij weet hoe je kwetsbaar moet zijn
Draag me”*

Gert Jan Slump